

ESCALA

Laura Gonzalez

lauripides@yahoo.es

I

Al lavabo,

ploriquejant, sóc

el sobreixidor

d'una casa

que cau a trossos.

II

Terrorisme corporal:

el recel,

el ressentiment banal

i la fel.

Em crema

el plany covard

inexistent:

crosta podrida

amb afany

combatent.

Amenaça la serra

de les dagues,

de les dents

encadenades

i les plagues.

L'espera inconscient

del pacient,

creu que ho veurà,

i s'esbatana

amatent.

Jo ja no espero,

desespero,

el plor.

I si em toquen

dagues orfes de so,

obro en canal

la mirada

i observo:

són el centre,

diana i punxó.

III

Crema flames
pel desig
i em trobo a faltar.
Miro
enllà de la nit
i travesso
vels i estels,
i estols i pals,
batecs i pols
i em torno a trobar.

IV

El do
de la paraula,
el do
d'arrufar el nas
quan plou,
escassament,
àcid
de segons qui
i pluja
de segons on.

Do del dol de la por.

V

Torno i retorno amb la facilitat del vent,
a l'arbre cremat que de nit vaig ser.
Era el tot, només per la lluna.

Ara, sola, és el torn

de viure i reviure, en la terra, l'humitat
de la sàvia sabia de les meves arrels
i del néixer i renéixer per setena vegada.

[tornar a index](#)